

Τσιριτσάντσουλες

Συντάχθηκε απο τον/την Administrator
Τετάρτη, 24 Οκτώβριος 2012 00:21

Οι Τσιριτσάντσουλες δεν είναι μια ομάδα. Είναι φιλοσοφία ζωής. Είναι τρόπος επιβίωσης, δημιουργίας, επικοινωνίας ή ακόμα και φυγής. Είναι τρόπος αντίστασης και καταγγελίας. Με άλλα λόγια είναι ένας αυτοοργανωμένος χωροχρόνος, στον οποίο συναντιόμαστε διάφοροι περιφερόμενοι καλλιτέχνες, τρελοί ή φρόνιμοι.

<http://www.tsiritsantsoules.gr/>

Ο χαιρετισμός του Τσίρι

30 arthro29

Σας χαιρετώ.

Ονομάζομαι Τσίρι. Γεννήθηκα πριν από 10 χρόνια, για να καλύψω τη θέση της μασκότ σε μια ομάδα ανθρώπων, που ονομάστηκαν «Τσιριτσάντσουλες».

Ήταν δέκα χρόνια όμορφα με τις Τσιριτσάντσουλες. Παιξαμε, φάγαμε, ήπιαμε, γλεντήσαμε, τσακωθήκαμε, ξαναφιλιώσαμε, ταξιδέψαμε και γελάσαμε πολύ. 10 χρόνια «νομαδικής ζωής», αφού δεν αποκτήσαμε ποτέ μόνιμη στέγη... Και όσο πέρναγε ο καιρός στη γύρα, τόσο πιο πολύ η παρέα μεγάλωνε... Θα έλεγε κανείς πως ήταν οι ιδανικές συνθήκες για να μεγαλώσει μια ξέγνοιαστη μασκότ σαν κι εμένα.

Παρ' όλα αυτά η δουλειά μου δεν είναι πάντα εύκολη. Αν γνωρίζει κανείς τις Τσιριτσάντσουλες από κοντά, θα με καταλάβει. Οι παραγωγές τους είναι πάντα μηδενικού

Τσιριτσάντσουλες

Συντάχθηκε απο τον/την Administrator
Τετάρτη, 24 Οκτώβριος 2012 00:21

κόστους και χορηγούς δεν βάλανε ποτέ. Έτσι το τελικό αποτέλεσμα εξαρτάται μόνο από τη φαντασία και την δουλειά τους, είτε κάνουνε κινηματογράφο, είτε θέατρο, είτε μουσική, είτε εικαστικά... Όλα αυτά καλά, όμως σκεφτείτε ότι όλη την ευθύνη την παίρνει πάντα η μασκός. Το ρίσκο είναι τεράστιο. Αλλά μάλλον έχω εθιστεί πια σ' αυτό, και τώρα μπορώ να πω πως μου αρέσει κι από πάνω...

Όποιον και να συναντήσω μου κάνει πάντα τρεις ερωτήσεις, που με φέρνουν σε δύσκολη θέση. Και αυτό γιατί απαντήσεις ουσιαστικά δεν υπάρχουν, ή δεν τις έχω βρει ακόμα. Πρώτα με ρωτάνε τι είναι οι τσιριτσάντσουλες. Τότε με πιάνουν τα γέλια. Αυτό μάλλον θα μείνει ένας γρίφος, που θα απασχολήσει την φιλολογική κοινότητα για πολλούς αιώνες, αφού ούτε αυτοί που την χρησιμοποιούν για όνομα δεν ξέρουν τι σημαίνει. Μετά θα θελήσουν να μάθουν πόσοι είναι οι τσιριτσάντσουλες. Αυτή την ερώτηση προσπαθώ συνήθως να την απαντήσω και αρχίζω τους υπολογισμούς. Μάταια. Οι αριθμοί με προδίδουν και καταλήγω πάντα στον άγνωστο Χ. Τέλος, θα με ρωτήσουν γιατί μόνιμα καπνίζω. Ε, τι να πω κι εγώ... απλά, είναι μερικές συνήθειες που δύσκολα κόβονται!

Αυτά τα γενέθλια με βρίσκουν πάνω στην ακμή της παιδικής μου αθωότητας. «Μίνιμαλ», με ξέγνοιαστο μαλλί και τσιγαράκι. Οι ψυχολόγοι λένε πως η επόμενη 10ετία θα είναι πιο δύσκολη γιατί θα μπω στη εφηβεία και ποιος ξέρει πώς θα βγω από κει μέσα... Μπορεί στα 20ά γενέθλιά μου να φοράω γραβάτα και να καπνίζω πούρο, ή ακόμα και να έχω πεθάνει της πείνας.

Εγώ πάντως, σβήνοντας τα κεράκια της τούρτας μου, εύχομαι να συνεχίσω να είμαι δημιουργικός, να κρατήσω την αθωότητά μου όσο μπορώ πιο ακέραια, και η παρέα «Τσιριτσάντσουλες» να παραμείνει χωρίς αφεντικά και εξαρτήσεις από πάσης φύσεως προστάτες. Ο χρόνος θα δείξει...

Σας ευχαριστώ που με τιμάτε στα γενέθλιά μου,
ΤΣΙΡΙ

4 Μάρτη 2010, μ' αφορμή το Φεστιβάλ "10 χρόνια Τσιριτσάντσουλες"